

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. ve věci

žalobce: Mgr. O. P. Z., LL.M.

proti
žalovanému Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 120730/2024 ze dne 29. 10. 2024 ve věci
dopravního přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 2. 12. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 120730/2024 ze dne 29. 10. 2024, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice č. j. 92210/2024/AnJa ze dne 21. 8. 2024.
2. Žalobce byl uznán vinným tím, že dne 26. 4. 2024 ve 14:10 hod. v obci Kopřivnice-Lubina na silnici č. I/58 u budovy č. p. 97 ve směru jízdy od obce Příbor ke kruhovému objezdu Kopřivnice-Lubina při řízení motorového vozidla tov. zn. Toyota Corolla, RZ X, držel v levé ruce hovorové zařízení, což je zákonem o silničním provozu zakázáno, tedy svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, čímž spáchal úmyslně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost k paušální náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn správně, neboť žalobce držel v ruce maketu telefonu, nikoli telefon samotný, což policisté nebyli schopni rozpoznat. Ani na místě, ani v řízení nebyly podniknuty kroky, které by ověřovaly žalobcovu verzi. Došlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť správní orgány rozhodly v neprospěch žalobce, aniž by odstranily pochybnost, zda držel mobilní telefon, nebo jen jeho maketu. Držení makety přitom není protiprávní. Správní orgány jednostranně upřednostnily tvrzení policistů, aniž by zohlednily žalobcova tvrzení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 2. 2025 navrhl zamítnutí žaloby. Předně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s ohledem na to, že stejnou námitku jako v žalobě uplatnil žalobce již v odvolacím řízení. Žalobce nepředestřel nikdy žádný rozumný důvod pro to, proč by měl jako řidič za jízdy držet maketu mobilního telefonu a ani při silniční kontrole tímto neargumentoval; žalovaný dále akcentoval výpověď svědkyně P., která uvedla, že po zastavení žalobcova vozidla tento předložil telefon, jímž prokazoval svou totožnost elektronickým dokladem, přičemž se jednalo o telefon stejné podoby, jaký předtím u něj viděla za jízdy. Tento telefon nebyl maketou. Nad rámec žalovaný podotkl, že i držení makety by bylo pro provoz na pozemních komunikacích srovnatelně nebezpečné jako držení telefonu samotného.
5. Žalobce reagoval replikou ze dne 18. 2. 2025, kde zopakoval svou žalobní argumentaci, uvedl, že není povinen sdělovat důvod držení makety a polemizoval se žalovaný o srovnatelnosti nebezpečnosti držení makety a telefonu.
6. U jednání dne 10. 11. 2025 strany setrvaly na svých stanoviscích.
7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Policie ČR oznámila podáním doručeným dne 21. 5. 2024 Městskému úřadu Kopřivnice podezření ze spáchání shora popsaného přestupku žalobcem. Příkazem ze dne 11. 6. 2024 uznal úřad žalobce vinným z přestupku; žalobce podal proti příkazu včasný odpor, v němž uvedl, že nedržel mobilní

Shodu s prvopisem potvrzuje

telefon, ale jeho maketu. Ústní jednání se konal 1. 8. 2024 a byli u něj vyslechnuti oba zasahující policisté jako svědci. Následně 21. 8. 2024 rozhodl prvostupňový orgán tak, že uznal žalobce vinným ze shora popsaného přestupku. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání zamítnuto.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
9. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
10. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
11. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
12. Soud předně konstatuje skutečnost, že žalobní bod koreluje s námitkou uplatněnou v prvostupňovém i odvolacím řízení. Tuto námitku oba správní orgány vypořádaly, avšak žalobce posouvá svou námitku dále do soudního řízení správního. Soud se však zcela ztotožňuje s vypořádáním učiněným správními orgány v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí a na jejich obsah plně odkazuje.
13. Správní orgány jasně a přehledně uvedly, proč považují svědectví policistů za věrohodná a žalobcova tvrzení za nevěrohodná.
14. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015-42 ze dne 21. 1. 2016, v němž uvedl, že *„že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného“*. Žalobce v projednávané věci nemá ani v rovině tvrzení nic, co by policisty znevěrohodňovalo. Správní orgány tedy správně vycházely z obsahu jejich svědeckých výpovědí.
15. Žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 108/2014-25 ze dne 24. 7. 2014).
16. Navíc žalobcova obrana v nyní projednávané věci představuje tvrzení o chování značně bizarním a odporujícím obecné lidské zkušenosti, přičemž žalobce nepředložil žádné zvláštní důvody, které by racionalizovaly toto jinak zcela iracionální chování (spočívající jak samotném držení makety za jízdy, tak i v jejím následném nepředložení zasahujícím policistům).

17. Podle § 3 správního řádu správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Judikatura ve věcech deliktních někdy hovoří obdobně o nutnosti absence „rozumné pochybnosti“ – tu vyvolává předesnění „ne zcela nepravděpodobné možnosti“, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 46/2005-55 ze dne 24. 5. 2006. V projednávané věci žalobce sice přednesl tvrzení formálně zpochybňující zjištěný skutkový stav, nejednalo se však o pochybnost důvodnou či rozumnou, jak shora vyloženo.
18. Protože byl skutkový stav náležitě zjištěn, neotevřel se vůbec prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.
19. S ohledem na zásadu procesní ekonomie pak v podrobnostech soud odkazuje na zcela správné, náležité a vyčerpávající odůvodnění obsažené v rozhodnutích správních orgánů, a to zejména jak co do vyhodnocení obsahu svědeckých výpovědí, tak i zhodnocení žalobcovy obrany.
20. Soud rovněž nepokládá za nutné vyjadřovat se k polemice o srovnatelnosti nebezpečnosti držení telefonu a jeho makety, neboť se nejedná o důvod uvedený v napadeném rozhodnutí, ale o argument uvedený ve vyjádření k žalobě „nad rámec“.
21. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly; nadto se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 10. listopadu 2025

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje